

[Undervisningsministeren]

påtage sig flere undervisningsopgaver end den forskningsproduktive medarbejder.

I forskningsredegørelsen bliver der adviseret en række foranstaltninger til styrkelse af forskningen, ikke mindst af grundforskningen. Apparatplanen er nu ved at blive gennemført. Ud over at give mulighed for nogle nødvendige udskiftninger af forældet og nedslidt apparatur vil planen hjælpe til med at give et bedre overblik over behovene på dette felt.

Knap så godt er det gået med forskerrekruiteringsplanen. Uanset at der foreløbig er afsat væsentlige beløb til formålet i indeværende år og de kommende år, er forhandlingerne med AC stadig uafsluttede. Der er altså afsat penge til det særlige formål at ansætte unge forskere i nye rekrutteringsstillinger, men disse penge til styrkelse af forskningen kan komme til at henstå ubrugte, fordi akademikernes faglige organisation forventer ikke bare at få flere stillinger, men også at få særlige krav opfyldt. Jeg vil gerne her henvise til det indlæg, som den nye rektor for Odense universitet skrev i Politiken for nylig om nødvendigheden af at gennemføre planen. Jeg regner med, at alle ansvarlige personer ved institutionerne er enige med ham.

Den plan, som jeg tilsluttede mig, da jeg tiltrådte, blev udarbejdet under min forgænger efter oplæg fra planlægningsrådet for forskningen. Det var i den tidligere regerings tid, at de finansielle forudsætninger for planen blev bragt i orden. Efter disse forudsætninger vil der i perioden frem til 1993 kunne oprettes 1.100 rekrutteringsstillinger. Der regnes med, at planen finansieres for ca. halvdelen vedkommende ved øget bevillingsramme i form af ekstra forskningsårsværk og for den resterende dels vedkommende inden for området egne ressourcerammer. Uanset spareplaner m.v. har den nuværende regering kunnet tilslutte sig denne finansieringsplan.

I praksis er det ved udarbejdelsen af bidraget til finanslovsforslaget for 1984 blevet således, at faglige hovedområder med reduceret bevillings- og personaleramme vil få fuld økonomisk dækning ved tildeling af rekrutteringsstillinger, medens områder, hvor bevillingerne til undervisningen øges, delvis kommer til at bidrage til finansieringen af egne rekrutteringsstillinger. Men hvis planen gennemføres, er der jo også mulighed for, at

de ansatte i rekrutteringsstillingerne kan deltage i undervisningen.

Samlet er der altså ingen hovedområder, som ikke vil få en tilvækst ved gennemførelse af planen, og ingen områder vil blive tvunget til at afskedige medarbejdere som følge af planens gennemførelse. Men dette tilbud er det mærkeligt nok alligevel vanskeligt at få de ansattes organisationer til at acceptere, hvilket jeg beklager.

Jeg har alvorligt overvejet den kritik, som er rejst mod den tidligere udarbejdede plan, og det har givet anledning til, at planen på en række punkter er blevet forbedret, ikke mindst for at imødekomme organisationernes ønsker. Specielt er der lagt vægt på at reducere den samlede ansættelsestid i de tidsbegrænsede stillinger. Jeg finder, at det ville være rimeligt, at ansættelsesperioden i de nye tidsbegrænsede stillinger bliver 4 år i alt mod 2 år plus 3 år, altså 5 år, i den oprindelige plan.

Jeg skal ikke her yderligere beskrive detaljer i oplægget. Det er mit håb ret snart at kunne fremlægge en plan til politisk stillingtagen, men jeg er meget skuffet over ACs holdning i sagen og vil entydigt placere ansvaret for en eventuel yderligere forsinkelse hos den.

Jeg vil også gerne her aflive en myte, som tilsyneladende trives på nogle områder, nemlig at man kan undgå afskedigelser, hvis denne plan bliver saboteret. Jeg vil snarere sige: tværtimod. Hvis planen ikke bliver gennemført, vil de penge, der er afsat til formålet, ikke blive tildelt universiteterne. Statskassen er stor, den kan rumme mere, hvis der ikke er interesse for at tage imod denne og den tidligere regerings tilbud. I dette tilfælde – som jeg altså vil arbejde for at vi undgår – bliver der efter min vurdering tale om flere afskedigelser, end hvis planen gennemføres. Ikke fordi regeringen planlægger yderligere besparelser, men fordi forskningsrekrutteringsplanen vil medvirke til at sikre nødvendige nyansættelser ved naturlig afgang fra de faste stillinger og til udbygning af nye områder. Hvis planen ikke gennemføres, må man foretage afskedigelser for at kunne sikre nyrekruttering.

Hvad angår planen om forskningsprofessorater, som blev fremlagt i regeringens investeringsprogram, kan jeg heldigvis anlægge en mere optimistisk vurdering af situationen.